

عنوان مقاله:

تمایز شیوه های اجرایی ترانه و تصنیف دینی از عرفانی

محل انتشار:

فصلنامه ادبیات عرفانی و اسطوره شناختی، دوره 17، شماره 64 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

محمد امین محمدپور - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی، دانشکده علوم انسانی، واحد سیرجان، دانشگاه آزاد اسلامی، سیرجان، ایران

علی اصغر بابا صفری - دانشیار زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه اصفهان، اصفهان، ایران

غلامرضا ستوده - استاد زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه تهران، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

در ترانه های دینی و عرفانی با توجه به ریشه باستانی و عامیانه ترانه ها، قدیمی ترین شعرهای فارسی یافته شده است. در این جستار به شیوه تحلیلی توصیفی به تمایز ترانه و تصنیف دینی و ترانه و تصنیف عرفانی در شیوه های اجرایی پرداخته ایم. مشخص کردن دقیق حوزه های ترانه ها و تصنیف های دینی و عرفانی یک از مسائل مهم مباحث سرایش و اجرای این ترانه ها است. موضوع پژوهش به صورت توصیف و تحلیل فرم، زبان و محتوا بررسی شده است. یافته های پژوهش نشان می دهند که درون مایه های دینی و عرفانی که در دو حوزه متفاوت هستند، بخش قابل توجهی از ترانه ها را شکل داده اند و از ابتدا نیز تفاوت این دو گونه در محتوا و شکل اجرایی مشخص بوده است و سازندگان آنها نیز از ابتدا شناختی نسبت به این دو حوزه اندیشه ای داشته اند. سازندگان و اجراکنندگان ترانه ها و تصنیف های دینی، درویش، چاووش خوان، تعزیه خوان، نوحه خوان و شرحون هستند. سازندگان و اجراکنندگان ترانه ها و تصنیف های عرفانی، عاشیق، سوزخوان، بیت خوان و تصنیف خوان نامیده می شوند. زبان این ترانه ها و تصنیف ها صمیمی است و موسیقی بیشتر بر پایه کلام آنها ساخته شده است.

کلمات کلیدی:

ترانه، ادبیات عامه، شیوه های اجرایی، تصنیف دینی، تصنیف عرفانی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1280684>

